

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1516/2020
20.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Тешића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К 320/20 од 01.09.2020. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 139/20 од 04.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 20.01.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Тешића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу К 320/20 од 01.09.2020. године и Вишег суда у Ужицу Кж1 139/20 од 04.11.2020. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу К 320/20 од 01.09.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од три месеца у коју казну му је урачунато време проведено у притвору, која ће се извршити без примене електронског надзора на тај начин што је одређено да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Кж1 139/20 од 04.11.2020. године поводом жалби Основног јавног тужиоца, окривљеног и његовог браниоца, а по службеној дужности, преиначена је пресуда Основног суда у Ужицу К 320/20 од 01.09.2020. године, само у делу одлуке о казни тако што је Виши суд у Ужицу окривљеног АА за кривично дело непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у

трајању од два месеца у коју казну му је урачунао време проведено у притвору и одредио да ће се казна извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, без примене електронског надзора, док су жалбе Основног јавног тужиоца, окривљеног и његовог браниоца у преосталом делу одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Иван Тешић, због „погрешне примене материјалног права“, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Из образложења захтева произилази да је бранилац окривљеног исти поднео због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Ово имајући у виду да наводи да је нејасно који је то пропис, одлуку или наредбу прекршио окривљени када је критичног дана изашао из своје куће, те да није поступио противно било којој одредби која је била на снази дана 15.03.2020. године, нити 27.03.2020. године када је изашао из куће, при томе Република Босна и Херцеговина ни једном од одлука Владе Републике Србије из периода вандредног стања није означена као држава, односно подручје са интезивном трансмисијом болести Covid – 19, нити као жариште епидемије. По ставу браниоца чак и да постоји поступање окривљеног које је противно важећим прописима, оно би евентуално могло представљати обележје једног од прекршаја прописаног одредбама Закона о заштити становништва од заразних болести, а свакао не кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Исти наводи истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Тешића били су предмет разматрања другостепеног већа Вишег суда у Ужицу које је поступало по жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде Основног суда у Ужицу К 320/20 од 01.09.2020. године. Другостепено веће Вишег суда у Ужицу је ове наводе оценило неоснованим и о томе на страни 3 у последњем ставу, на странама 4, 5 и 6 решења Кж1 139/20 од 04.11.2020. године изнело јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац у осталом делу захтева наводи да окривљеном није омогућено право да му се суди у одсуству, јер је на рочишту које је одржано дана 15.04.2020. године било неопходно лично присуство окривљеног, а уместо његовог довођења је само констатовано да је учешће окривљеног обезбеђено путем техничких средстава за пренос слике и звука – Skype, а сагласно уредби Владе Републике Србије од 01.04.2020. године, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5) ЗКП. Како ова повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Међутим, напомене ради, горе наведени наводи браница окривљеног нису тачни, јер је на главном претресу одржаном дана 01.09.2020. године окривљени саслушан, након чега је спроведен доказни поступак и донета пресуда која је јавно објављена у присуству окривљеног.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ивана Тешића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић